KAVGA YORUM

Türkiye'nin gereksinimi partidir!
Yıl:18 Sayı:439

İŞÇİNİN SESİ

Gelecek onun için savaşanlarındır!
Nisan 1996

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN!

Bu 1 Mayıs, sıkılı yumruğun sihirli gücünü göstermelidir

HAYDİ SEL OLUP AKALIM

İşçi sınıfının şanlı günü 1 Mayıs'a az zaman kaldı. Başta Türk- İş olmak üzere çeşitli diğer sendikalar, demokratik kitle örgütleri, sosyalist basının büyük çoğunluğu 1 Mayıs'ın İstanbul'da-Kadıköy'de kutlanmasını önerdiler. Bu temelde yapılan ortak görüşmeler sonucunda 1 Mayıs'ın İstanbul Kadıköy'de toplu olarak kutlanması kararı alındı.

Bildiğimiz gibi, sınıf savaşımının keskin yaşandığı ülkemizde her 1 Mayıs, o anda yaşadığımız dönem itibarıyla önemli bir dönemeci tespit etmiştir. Bu 1 Mayıs'ın da öyle olacağını belirttik. 1 Mayıs'ı günün somut koşulları içerisinde doğru değerlendirmek sınıfa bağlılığımızın da ifadesidir. Her 1 Mayıs'ta, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik- siyasal-psikolojik durum değerlendirilir, siyasal taktik ve eylem ona göre çizilir.

İçinde bulunduğumuz durum açıktır. Ülke hızla devrimci duruma gidiyor. Burjuvazinin yönetememe sorunları tırmanıyor. Yer yer eylemler kendiliğinden patlamayla başlıyor. Evet, devrimci durum köşede göz kırpıyor ve bu sefer bir öncekinden daha yüksek geleceğinin bütün sinyallerini veriyor.

Ülkemizdeki emekçi kesimler ayaktadır. Birliğin gücünü içten bilen işçi sınıfı, tek örgütünü harekete geçirdi, sendikacıların gelişen olaylar karşısında tıkanmışlığını açmanın yolunu gösterdi.

Kürdistan'da kirli savaş bütün çirkinliği ile sürüyor. Emperyalistleşme amacıyla yanan burjuvazi, Kürt sorununu burjuva temellerde çözücü yanaşım bile getiremiyor. Kürt halkının temsilcilerinin bir kaç kere "ateşkes" çağrılarını görmezlikten geliyor, üstelik azgın saldırılarını artırarak devam ediyor.

Demokratik hakları elde etme sorunu tüm yakıcılığı ile duruyor. Tekelci sermaye, Türkçü, milliyetçi kışkırtmalarla azınlıkların demokratik istemlerini gölgelemeye çalışıyor. Aleviliği sosyalizminden ayırmak için çeşitli oyunlar oynuyorlar. Alevi partisnin geri teptiğini gören burjuvazi şimdi de Alevi-İslamı kandırmacısını sürmeye çalışıyor. Söyleyelim, boşunadır!

Öğrencilerin eylemi, ülkenin içinde bulunduğu durumu en açık gösteren eylemlerdir. Öğretmenlerimiz, kamu çalışanları, tüm ezilen kesim bu dönem sokağa çıkmıştır. Herkes, en azından gaspedilmiş haklarımızı almaya ve onları ilerletmeye yönelmiştir.

Kısacası çok geniş işçi ve emekçi yığınlar, siyasal açıdan son derece militan ve kararlı konumdadır. Mücadeleye her an yeni katılımlar olmaktadır. Eylemlerde devlete karşı belgiler yükselmektedir. Demokratik haklar için yapılan mücadele ile devrim mücadelesinin kopmaz bağlılığı gün geçtikçe çıplak olarak ortaya çıkmaktadır.

Ülkenin nesnel durumu böyledir. Bir başka nesnel durum da savaşan güçlerin birliği, ortak kavga vermesinin zorunluluğudur. Önümüzdeki mücadele döneminde, nesnel durumu, savaşan güçlerin birliğiyle kucaklamak için çalışmalıyız. Bu 1 Mayıs'ta, başlamış olan ortak mücadele süreci ilerletilmeli, sıkılmış bir yumruğun ne kadar kuvvetli olduğu burjuvaziye gösterilmelidir.

Bu aşamada, 1 Mayıs'ta Taksim'de gürül gürül akmak, yarın Anadolu'da gürül gürül akmanın garantisi olacağından, komünistlerin, işçi sınıfı hareketine, tüm devrimci harekete önerisi 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması oldu. Ama bu önerimizi götürürken şunu da söyledik: Komünistlerin önemli bir özelliği, daima hareketin genelini düşünmeleridir. Bu 1 Mayıs'ta önerimiz kabul edilmezse, birliğin sihirli gücünü bölücü, kesimsel tavır almayacağız. İşçi sınıfının aktif-örgütlü çoğunluğunun ve devrimci hareketin ortak kararına uyacağız.

Komünistler olarak biz, her yerde *doğruları söylemekle, onları hayata geçirmeye çalışmakla ve kesimsel davranışlarla girmemekle, birliği, bütünlüğü koruyucu tavırları öne çıkarmakla yükümlüyüz.*

Biliyoruz ki, birleşik güç, o şanlı günde toplu olarak aktığında, yine sınıf savaşımı eğrisinde önemli bir dönemece geçmiş olacağız. Elbette ki bu nokta, hem de öğrencilerin de Taksim'i zorladığı şu günlerde, kanıyla-canıyla Taksim'i 1 Mayıs alanı yapmış bir ülkenin işçi sınıfının ulaşması gereken düzeyden bir adım geride olacaktır ama şu da unutulmamalıdır: Bütün güçlerin toplu aktığı bir 1 Mayıs, objektif olarak *sınıf mücadelesinin kabarma aşamalarında, eskinin bir ileri düzeyi* olacaktır.

Evet, komünistlerin yeri, işçi sınıfının çoğunluğunun toplanacağı yer olacaktır. Madem Kadıköy'de hep birlikte burjuvaziye karşı akacağız, burjuvaziyi kendi yarattığı kan denizine yollamanın andını içeceğiz, o zaman hepimiz orada görüşmeliyiz. Haydi alanda buluşalım!

Yaşasın işçi sınıfının militan birliği!
Haydi sel olup akalım!

Gelecek onun için savaşanlarındır

Devrimci güçbirliğinin güzel bir ¨rn ği: Gazi Mahallesi

Gazi Mahallesi'nde devrimci-komünist örgütler tarafından *Güçbirliği* kuruldu.

Yayınlanan kamuoyu bildirisinde "Gazi Mahallesi'nde gelişecek ekomomik, sosyal, politik her türlü gelişmeye müdahale yetkisiyle donanmış 'Güçbirliği'ne, ilk toplantıda bulunamayan, tüm devrimci-komünist yapıların davetli olduğu" belirtilerek, "Gazi özelinde kurulan bu Güçbirliği'nin tüm coğrafyada yaygınlaşıp genelleşmesinin ilk adımı olarak görüyoruz denildi.

Ayrıca, Güçbirliği'nin işleyiş tüzüğü de yayınlandı. İşleyiş tüzüğünün bazı maddeleri de şöyle:

-TKP, PKK, DHKP, MLKP, TİKB, TKP(ML)-TİKKO'dan oluşur.

-Kararlar çoğunlukla alınır.

-Alınan herhangi bir karara katılmayan şerh çeker, üyeliği devam etmesi koşuluyla eyleme katılmayabilir. Ancak aslolan ikna süreci, sonuna kadar işletilecektir.

-Alınan kararlar ortak örgütlenme ve ortak çalışmayla olur.

-Eylem anında önceden belirlenen ortak sloganlar birlikte atılır, özel sloganlar karşılıklı saygı ve bütünlüğü bozmayacak biçimde atılır.

-Basın ve kitle sözcüleri Devrimci Güçbirliği tarafından belirlenir.

-.... periyotlarla toplanır.

-Olağanüstü durumlarda hemen toplanır.

-Aslolan sürekli aynı kişi tarafından temsil edilmesidir.

-İç tüzüğe uymayanın üyeliğ tartışılır, karar altına alınır.

Yoldaşını sev, yığınlara dal, kavgaya yüreklice atıl

Ülkemizdeki yeni dönemi partimiz, görüp değerlendirdi. 9.Kongre Kararları ile ülkemizde yaklaşmakta olan devrimci durum ve yapılması gerekenler tüm örügütlere duyuruldu.

O halde, biz ne yapacağız? Yaklaşmakta olan devrimci duruma nasıl hazırlanmalıyız?

İlk başta tüm örgütlerimize, yoldaşlarımıza atılımcı, kararlı ve kavgacı bir ruh vermeliyiz. Yoldaşlar arasındaki sevgi bağını güçlendirilmeliyiz.

Eylemler doğal olarak artacaktır. Tüm eylemlerde militanca yer alacağız. Komüniste, komünist partisine yakışır bir şekilde eylemlerde olacağız. Ortada görünmek için değil, tam tersine, kararlı, mütevazi, niyetli ve eylem sonuca ulaşıncaya kadar meydanlarda, eylem alanlarında olacağız.

Yığınların gönlünü kazanmak kahramanlıktan geçiyor. Dövüşmek zorundayız. Bölgemizdeki, gerektiğinde diğer bölgelerdeki, eylemlere çoşkuyla katılacağız. Devrim için mücadele eden devrimci örgütlerle güvene, sevgiye, devrime bağlılığa dayalı dostlukları eylem alanlarında, barikatlarda dövüşerek sağlayacağız. Devrimci cepheyi kavganın içinde örgütleyeceğiz.

Yoldaşça sevgiyi, birbirimize bağlılığımızı, güveni kavgada sınayıp, pekiştirerek sağlamlaştıracağız. Sevgi ve güvenle örülmeyen bir kavganın başarıya ulaşmayacağını unutmamalıyız. Birbirimize bağlılığımız düşmanın yüreğine korku salmalı. Yoldaşını sevmeyen, yoldaşının gelişmesi için emek vermeyen, yoldaşının iyi yönlerini göremeyen, yoldaşının başarılarını sevinerek paylaşmayan, yoldaşının eksikliklerini, ezmeden, giderebilen, örnek komünisttir.

Kavganın içinden dersler çıkararak, eksiklerimizi gidererek, sınıfın, emekçi yığınların öncü partisi olmak için öne atılacağız. Yığınlarla birlikte, kahramanlıkların en güzel örneklerini göstereceğiz.

Konspirasyonu zedeleyecek yönlerimizi körelteceğiz. Kendimize ve partimize zarar verecek gereksiz bilgilerle donanmayacağız. Bildiklerimizi ölünceye kadar, sır olarak saklayacağız. İyi bir komünist, söylenmemesi gereken parti sırlarını, ölünce hücreleriyle birlikte toprağa karıştırandır. Ağzımız sıkı olacak. Söylenme denmişse, söylenmeyecektir. Yoldaşına da söyleme. Unutma, söylersen kendini ve partini zor durumda bırakırsın. Devrimci durum koşullarında, komünist partisi üyesi, koşullara uygun eğitimi, terbiyeyi almak zorundadır. Dönemin kadrosu kavgacı olacak, sır tutacak, atılımcı olacak, partiye kendini teslim etmiş olacak, kararlı olacak. Kendimizi böyle eğitirsek, özümüzü dâra çekersek, partiye kendimizi teslim edersek yığınların gerçek öncüsü oluruz.

Yığınlarla birlikte, ölümü de göze alarak, verilecek kahramanca kavga partimizi sınıfın ve emekçilerin devrimci partisi yapacaktır. O zaman yenilmez bir güç olacağız.

Arif Dalmaz

"Kesenek, komünisti partisine bağlayan göbek bağıdır"a ek

İşçinin Sesi'nin 436.sayısında, bugün partimiz için en büyük sorunların başında gelen, kesenek konusuna yukarıdaki başlıklı yazısıyla parmak basan Mustafa Yaman yoldaşı kutluyorum.

Yalnız, birşeyi eklemek ihtiyacını duyuyorum. Bazı yoldaşlar hakikaten partimize, sosyalizme gönülden bağlılıklarının bir göstergesi olarak, kendi maddi olanaklarını, sakınmadan, komünizm mücadelesi uğruna kullanıyorlar. Bu harcamalar, bazen bir bölge örgütünün belki de tüm gelirlerinden fazla oluyor. Birçok örgütümüz, hiç tartışmaya gerek bırakmayacak şekilde, bu tip yoldaşların üzerinden kurulmuştur. Tabiri yerindeyse işin hem beyni, hem hammalı, hem de kasası olmuşlardır.

Hâlâ partimizde bazı yoldaşlarımızın, kendi durumları gereği, harcamaları fazladır. Ne var ki, bu kadar özveriyle çalışan yoldaşlarımızın yanında, bazı yoldaşlarda da kesenek ödememe gibi yanlış bir eğilim gözlenebiliyor.

Kesenek ödememeyi, direkt olarak ödemeyeceğim diye getirmiyor. Ancak, "Ben şu kadar harcama yapıyorum. Geçmişte de şu kadar harcama yapmıştım. Bu yüzden kesenek vermeme gerek yok. Ben gelirimin %10'unun ödemesini fazlasıyla yapmış oluyorum" diyor.

Bu tavır komüniste yakışmıyor. Harcama yapmışsın. O, senin özverindir. Fakat kesenek, sadece maddiyat değildir. Mustafa Yaman yoldaşın da belirttiği gibi "Kesenek, komünisti partisine bağlayan göbek bağıdır". Kaç yaşına gelirsek gelelim, isterse servetimizi bu yolda harcamış olalım, bugün içinde bulunduğumuz duruma uygun bir kesenek ödemek zorundayız.

Kesenek genç yoldaşları disipline ettiği gibi, eski yoldaşları da disipline eder. Kaymaları, pazarlıkları önler.

Alevilikte bir söz vardır; mücadelede inancın ve özverinin önemini çok iyi anlatıyor: "Gelme gelme, gelenin malı dönenin başı".

Metin Güven

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 1 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kuruluna aittir. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Kahraman Küba halkına bin selam!

Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi ve Uluslararası İlişkiler Bürosu Asya Bölümü başkanı *Ramon Hernandez Vasques* yoldaş, TKP Genel Sekreteri *Yürükoğlu* yoldaşımızla.

Küba komünist hareketi, hep diri tuttuğu devrimci coşkuyla, devrimci yanaşımla halkın gönlünü kazanarak Küba'da sosyalizmi başarıya ulaştırdı. Küba komünistleri bu başarıları bürokratik olmayan yollardan, yığınları seferber ederek, sorunları açıkça tartışarak, ideolojik savaş yürüterek sağladılar. Bugün sosyalist Küba'yı savunmak, dayanışmayı yükseltmek, tüm işçi sınıfı devrimcilerinin, dünya işçi sınıfının ve tüm ilerici insanlığın görevidir

Nisan 96, kahraman Küba halkının Domuzlar Körfezi Zaferi kutlamalarının 35. yıldönümüdür. ABD'nin bir türlü hazmedemediği Küba devrimi ve Sosyalist Küba Devleti bu yıl 37 yaşında. Ve dünya emperyalizminin başını çeken ABD, Küba devrimini söndürmek için bitmek tükenmek bilmeyen çabalarını tam 37 yıldır sürdürüyor. En son olarak, 24 Şubat 1996'da, Küba'dan kaçan devrim kaçkınlarının eliyle düzenlemeye çalıştığı Küba havasahasına girme provokasyonları da başarıyla püskürtüldü.

Küba devriminin kısa geçmişi

Küba'da ABD emperyalizmine karşı ilk ayaklanmalar 1895 yılında başladı. Halk lideri Jose Marti'nin başını çektiği savaşım, Küba'da ulusal kurtuluş hareketini başlattı.

Gelişen işçi sınıfı ve Kızıl Ekim Devrimi'nin de etkisiyle 1925 yılında Balino ve Mella adlı iki komünistin önderliğinde Sosyalist Halk Partisi (PSP) kuruldu.

1930'larda PSP öncülüğünde genel grevler örgütlendi, hatta fabrikalarda ve mahallelerde sovyetler bile kurulmuştu. Bu dönemde, kışlalardaki hoşnutsuzluğu dile getiren, "ilerici" görünümlü *Çavuşlar Hareketi* doğdu.

ABD, gelişen devrimci durum karşısında tüm kozlarını kullandı. Bir yandan işçi hareketini kanla bastırdı, Mella gibi önderleri kırdırdı. Öte yandan *Çavuşlar Hareketi*'yle bağlaşıklığı sonucunda Batista adlı bir subayı bir süre için başa getirdi. Ancak ülkede bunalım sürüyordu.

Bu sefer 1952'de Batista yeniden, açık bir darbeyle geldi ve iktidara oturdu. Ülke çapında terör başladı. *26 Temmuz Hareketi*, Monkada Askeri Kışlası'na yapılan baskından adını alan, bu teröre karşı doğan bir örgütlenmeydi.

26 Temmuz 1953'de, Kastro'nun yönettiği Monkada saldırısı, emperyalizmin sömürüsü ve Batista diktatörlüğünün baskısı altında ezilen yığınların beklediği çıkış yolunu gösteren bir hareket oldu. Bu saldırıya katılanların birçoğu ölmüş, kalanları da tutuklanmıştı. 26 yaşındaki Fidel Kastro da tutuklananlar arasındaydı. Yargılanması sırasında yaptığı tarihi savunmasında, mücadeleyi bırakmayacağını, kalıcı bir adalet sağlanıncaya kadar savaşacağını dile getirmişti.

İşte bu *26 Temmuz Hareketi*, küçük burjuva kökenli devrimci demokrat bir hareket olarak doğduysa da, kadrolarının büyük devrimciliğiyle, Fidel'ler, Ernesto Che Guevara'lar ve Camillo Cienfuegos'larla, yaşamın gereklerine göre kendilerini de değiştirmeyi, ilerletmeyi bildiler.

Devrime gönül vermiş kadroları, Sierra Maestra dağlarına yerleştirerek bir isyan ordusu kurmayı başardılar. 1 Ocak 1959'da bu ordu Batista diktatörlüğünü yıktı ve kendi tarım programları olan Moncada Programı'nı işlerliğe soktu, bir dizi demokratik önlemler aldı. Batista diktatörlüğünün yıkılmasıyla 5 milyon Kübalının hayatı birdenbire değişti. Güçlükler bitmedi, ama işçi ve köylüler, *kendi diktatörlüklerinin* verdiği güven ve enerjiyle tüm güçlükleri aşmaya koyuldular.

Domuzlar Körfezi çıkartması

Emperyalizm, Küba devrimiyle derinden sarsıldı. ABD tüm gücüyle karşı devrim hazırlığına girişti. CIA eliyle anti-komünist propaganda, sabotaj, suikast, teknik-ekonomik ambargo, toplumu içten yozlaştırma gibi yöntemlerle Küba devrimine saldırdı. Ancak tüm bu çabalar Küba'yı dize getiremedi. Ocak 1961'de iki ülke arasındaki diplomatik ilişkilerin kesilmesiyle birlikte askeri müdahale olasılığı yükseldi. ABD, her zaman olduğu gibi, ABD'de yerleşmiş olan Kübalı karşı-devrimcileri kullanıyordu. Böylece kendi sorumluluğunu gizleyip, olayları Küba'nın iç sorunuymuş gibi göstermeye çalışıyordu. Domuzlar Körfezi Çıkartması'nı Oktay Bozdağ yoldaş, *Kavga*'nın 2.sayısında, Çıkartma'nın 30.yıldönümünde, oldukça detaylı olarak anlatıyor:

"ABD saldırıya hazırlanıyordu ama, Kübalı devrimciler de boş durmamışlardı. Devrimin savunması için 25 bin kişilik düzenli ordu ve eğitimini Che Guevara'nın yürüttüğü 200 bin kişilik milis birlikleri oluşturdular. Sosyalist ülkelerin de yardımıyla bu birliklerin silah ve donanımının düzeyi de yükseltilmişti.

"14-15 Nisan 1961 gecesi yapılan şaşırtma çıkartma girişimi, Amerikan saldırısının ilk işaretini verdi. 165 karşı- devrimciyi taşıyan bir gemi Küba kıyılarına yanaştı, ama yanaştığı sahilin korunma altında olduğunu görünce, birliği sahile çıkartmadan geri döndü.

"15 Nisan sabahı, 'ordu devrime ayaklanmış' izlenimi versin diye Küba Hava Kuvvetleri'nin arması yapıştırılmış B-26 bombardıman uçakları Küba'nın üç havaalanına saldırdılar. Uçaklar Nikaragua'dan kalkmışlardı, Küba'yı bombaladıktan sonra da ABD'de Miami'ye indiler. Bombardımanla Küba hava kuvvetlerinin 13 uçağının 5'i kullanılamaz duruma girdi.

(...)

"Aynı gece sabaha karşı, esas çıkartma Domuzlar Körfezi'nde başladı. 1500 kişilik son derece iyi donatılmş ilk çıkartma birliği iki noktadan karaya çıktı. Ve karşısında,

Küba'nın ilk büyük devrimcisi ve 1892'de Küba Devrimci Partisi'ni kuran *Jose Marti.*

1925'te Küba Komünist Partisi'ni kuran ve 1929'da öldürülen *Julio Antonio Hella.*

***Fidel Castro*: "Tarih Beni Haklı Bulacaktır."**

devrimci birlikleri buldu.

"Savaş yerde de, havada da sürdü. Küba Hava Kuvvetleri'nin ilk bombardımandan sağ kalan bir avuç uçağı, çıkartmanın ikinci dalgasını taşıyan gemilere ve yeniden saldırıya geçen B-26'lara karşı kahramanca direndi. Sekiz saat süren hava savaşında Kübalılar dört düşman uçağı düşürdüler. Çıkartmanın ikinci dalgasını taşıyan gemi bombalandı ve adanın 8- 10 km. açığında karaya oturdu. CIA'nın operasyon merkezi olan gemi yara aldı ve geri dönmek zorunda kaldı. Haberleşme araçlarını ve 10 günlük cephaneyi taşıyan gemi batırıldı. Diğer gemiler de geri dönmek zorunda kaldılar.

"Karada ise durum şöyle gelişti: Domuzlar Körfezi'ni adanın içine bağlayan karayoluna paraşütle indirilen karşı- devrimciler milis birliklerine esir düştüler. Devrimci birliklerin karşı saldırısı sonunda, karşı-devrimciler öğleden sonra sadece bir köyü denetim altında tutuyorlardı. Kaybettiklerini görünce de geri çekilmeye başladılar.

"Ertesi gün, ilk kez Amerikalı pilotlarla yeni bir hava saldırısı yapıldı. ABD, bu saldırıda da iki uçak kaybetti. Savaşın kaybedildiğini gören Kennedy, Amerikan Hava Kuvvetleri'ne savaşa katılma ve çekilmeyi garanti altında alma emri verdi. 19 Nisan'da Amerikan uçakları geldiğinde, son karşı-devrim birlikleri teslim olmak zorunda kalmıştı. Amerikan gemileri ancak bir avuç karşı-devrimciyi kurtarabildi. ABD'nin Küba'yı Kübalı karşı-devrimciler eliyle işgal etme girişimi devrim tarafından ezilmişti.

"Domuzlar Körfezi'nde tüm komutanları içinde 1189 esir alındı. Aralarında eski toprak beylerinin çocuklarından, Batista ordusu subaylarına ve katillere kadar değişik tipler bulunan bu esirler, bir yıl sonra, Kübalı çocukların gereksinimi olan 53 milyon dolarlık ilaç ve gıda maddeleri karşılığında Amerika'ya geri yollandı." (*Kavga*, sayı 2, Nisan 1991)

ABD'nin saldırıları ve ekonomik ambargoları sürüyor

Domuzlar Körfezi yenilgisinden sonra ABD, özellikle ekonomik ambargoyu hiç görülmemiş boyutlarda uygulamaya başladı. Zira, ABD gözünü Küba'ya çok eskilerden beri dikmişti. Daha 1808'de Küba'yı İspanya'dan satın almak istemişti. Küba o zamanlar İspanya kolonisiydi. 1898'de Küba'nın ulusal bağımsızlık savaşına müdahale etti ve 1901'de Küba Anayasası'na bir değişiklik eklettirerek bir bölüm Küba toprağını -Guantanamo Üssü- eline geçirdi, ki bu üs hâlâ Küba adasının içinde ABD'ye ait bir hava üssüdür.

Fidel ve yoldaşları 1959'da devrimi gerçekleştirdiklerinde sadece Batista diktatörlüğünü yıkmadılar, aynı zamanda ABD'nin Küba üzerindeki planlarını da fena bir biçimde suya düşürmüş oldular. Hem de ABD'nin arka bahçesinde sosyalist bir ülke kurarak ve bu ülkeyi yaşatarak emperyalistleri çileden çıkarttılar.

Bu çileden çıkmışlık içinde ABD, gerçekten görülmemiş boyutlarda ekonomik ambargoya devam ediyor. Ambargo, yiyecek ve tıbbi malzemeleri de içeren bir biçimde Küba'yla olan tüm ticaret ilişkilerini kapsıyor. Sadece Küba'yla ABD arasındaki doğrudan gerçekleşen ticareti yasaklamıyor, aynı zamanda, diğer ülkelerin bağımsızlığını da çiğneyerek, ABD dışında herhangi bir üçüncü ülkeyle Küba'nın, kaynağı ABD olan yedek parça, hammadde ya da teknoloji ticaretini de yasaklıyor.

Küba'yla normal ticaret ilişkisi yürüten herhangi bir üçüncü dünya ülkesi, Küba'yla başka hiçbir ilişkisi olmadığı halde, "Kübalı Ulusal Şirket" ilan ediliyor ve ABD'yle tüm ticaret ilişkileri yasaklanıyor.

Hatta son 200 gün içinde Küba'da demir atmış herhangi bir geminin ABD'de demirlemesi yasaklanıyor. Bu yasa Bush yönetimi tarafından 1992 yılında başkanlık seçimleri öncesinde yürürlüğe sokuldu.

Küba'nın kazanımları ve nedenleri

1959 Devrimi öncesinde ticaretin yüzde 90'ının ABD'yle yapıldığı bir ülke olan Küba'da bu ambargonun ekonomiye etkileri tahmin edilebileceği gibi çok yıkıcı olmuştu. Ancak 37 yıllık Küba devriminin Küba halkına kazandırdıklarına bakarsak görürüz ki sonuçlar hiç de ABD'nin beklediği gibi olmamıştır.

1959'dan bu yana Küba'da yaşam uzunluğu 57'den 74'e çıkmıştır. Çocuk ölümü oranı binde 60'dan, binde 10.7'ye düşmüştür ki bu oran tüm diğer Orta Amerika ve Karayip ülkelerinin çok önünde ABD'nin ise yanına yaklaşamadığı bir rakkamdır.

Dünya Sağlık Örgütü'ne göre, Küba "Latin Amerika'nın tek yeterli sağlık sistemi"ni oluşturuyor ve kişi başına düşen doktor sayısı ABD'dekinin iki mislidir.

UNESCO'ya göre ise, ikinci defa, Küba dünyanın en yüksek okuma- yazma oranı olan ülke ilan edilmiştir.

En önemlisi Küba'da yönetimle halk içiçedir. Küba'da Fidel yoldaşın önderliğinde gelişen Küba komünist hareketi, hep diri tuttuğu devrimci coşkuyla, devrimci yanaşımla halkın gönlünü kazanarak Küba'da sosyalizmi başarıya ulaştırdı. Küba komünistleri bu başarıları bürokratik olmayan yollardan, yığınları seferber ederek, sorunları açıkça tartışarak, ideolojik savaş yürüterek sağladılar.

Kübalı komünistler sadece kendi ülkelerinde değil, dünya devrimine yaklaşımlarıyla, proleter enternasyonalizmini uygulayışlarıyla dünya komünist hareketine önemli bir katkı yaptılar. Bu yaklaşımıyla Küba'nın kızıl yıldızı okyanusu aştı, Afrika'da, Asya'da parladı. Fidel yoldaş bugün yalnız Latin Amerika'da değil, Asya ve Afrika halkları arasında da gönüllerde yatmakta, devrimlere ışık tutmaktadır.

Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemin yeri

Kuşkusuz Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist ülkelerin özveri yardımlarının, Küba'nın ekonomik-toplumsal ilerlemesinde, ve bu açıdan devrimci bir örnek oluşturmasına da büyük katkıları olmuştur. ABD kaynaklarına göre, Sovyetler Birliği Küba'ya yılda 4 milyar dolarlık yardım yapıyordu.

Fidel yoldaşın Küba Komünist Partisi'nin 1.Kongresi'nde dile getirdiği gibi:

> "Sovyetler Birliği'nin kararlı, kesin ve cömert yardımı olmasaydı, ülkemiz emperyalizme karşı koymasını sürdüremezdi... Küba'ya gösterilen dayanışmada, Marks, Engels ve Lenin'in enternasyonalist görüşleri gerçekleştirildi..." (*Küba Komünist Partisi 1. Kongresi*, Sorun Yayınları, s.45-46)

Günümüzde ise, sosyalist sistemin çözülmesiyle birlikte, ABD emperyalizminin saldırganlıklarına eskisinden daha da kararlı karşı çıkmasıyla, Küba örnek bir tutum izlemektedir. Küba Komünist Partisi, Uluslararası İlişkiler Bölümü Asya Bloğu Başkanı, Merkez Komite üyesi Ramon Hernandez Vasques yoldaşın, Yürükoğlu yoldaşla yaptığı görüşmesinde dile getirdiği gibi:

> "Küba halkı sosyalist kalmak istiyor, bu bizim en doğal demokratik hakkımızdır. Bu hakkı hiçbir kuvvet elimizden alamaz. Belki Küba'yı adasını alabilirler ama Küba halkını asla teslim alamayacaklardır."

Ancak, tüm kahramanlıklarına karşın, Küba gibi hem küçük hem de başdüşmanın burnunun dibinde bir ülkede, tek başına sosyalizmi ilerletmek, emperyalizme karşı, devrimin kazanımlarını korumak son derece zordur. Dünya komünist hareketinin giderek kendini toparlaması ve enternasyonalist dayanışmayı yükseltmesiyle sosyalist Küba'ya destek daha da artacaktır.

Fidel yoldaşın dediği gibi, bugün de Küba için geçerli olan "ya sosyalizm, ya ölüm"dür. Bugün sosyalist Küba'yı savunmak, dayanışmayı yükseltmek, tüm işçi sınıfı devrimcilerinin, dünya işçi sınıfının ve tüm ilerici insanlığın görevidir. Gün Küba'yla enternasyonalist dayanışmayı yükseltme günüdür.

Rusya'da Devrimci Durum

Avenir Khanov yoldaş, Rusya Federasyonu Komünist Partisi Genel Sekreteri Zhuganov'un Ekim Devrimin'in yıldönümünde yapmış olduğu "Tarihten 12 Ders" adlı konuşmasından yola çıkarak, Rusya'da komünistlerin yapması gerekenler ve bir dizi güncel sorun hakkındaki görüşlerini *İşçinin Sesi*'ne yazdı

Avenir Khanov yoldaş, Ekim devrimini hemen izleyen yıllarda iç savaşın ateşleri içinde doğmuş. Yüksek eğitimini uçak mühendisliği dalında yapmış. Ancak daha sonra tarih doktorası yapıp diplomatik servise girmiş. Önce Yugoslavya'da daha sonra Orta Doğu'da ve Afrika'da Sovyet Diplomatik Servisi'nde çalışmış. Şimdi Moskova'da yaşıyor.

Avenir Khanov

Giriş

Rusya, Haziran 1996'da yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin arifesinde bulunmaktadır. Seçimler devrimci duruma hamile, aynı zamanda Cumhurbaşkanı Yeltsin'in de sınırsız yetkilere sahip olduğu koşullarda yapılacaktır. Cumhurbaşkanının yetkileri o kadar geniştir ki seçimler kendi istediği yönde gitmediği takdirde, seçimleri de Duma'yı da lağv etme yetkisine sahiptir.

İşte böyle karmaşık koşullarda ve Aralık Duma seçimlerinin ertesinde Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin genel sekreteri G.A. Zhuganov, Büyük Ekim Devriminin yıldönümü olan 6 Kasım 1995'de "Tarih'ten 12 Ders" adı altında bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında Rusya'nın en yığınsal komünist partisinin lideri güncel siyasal sorunlarla ilgili görüşlerini dile getirdi.

Zhuganov'un bazı görüşlerine sempati göstermemek mümkün değildir. Zhuganov'un Yeltsin ve Chernomydrin'in siyasetinden hoşnutsuzluğu, kararlı barış çağrısı, iç savaşa karşı konumu olması, toplumdaki anarşizmi süregenleştiren bir rejime karşı çıkışı, sosyalist kazanımları yeniden hayata geçirme çağrısı desteklenmelidir.

Özgürce bir istek temelinde yeniden canlandırılacak tek bir Sovyet devleti çağrısı desteklenmelidir.

Rusya'daki komünistlerin isteklerinin adilliğini ve açıklığını, geçmişteki liderliklerinin hatalarını tekrarlamak istemediklerini, Zhuganov'un yeni zenginlere ve koltuk derdine düşenlere karşı duyduğu sabırsızlığı anlamamak mümkün değildir. Zhuganov'u diğer liderlerden ayırdeden özellikler de budur.

Hükümetteki "demokratik" devlete karşı, Zhuganov'un muhalefeti birleştirmede gösterdiği olağanüstü önemli taktiksel çabaya rağmen, Zhuganov'un siyasetini eleştirisel ve analitik bir yöntemle incelemek de yaşamsal bir öneme sahiptir. Taktiksel kararlar sonul başarı elde edilmesinde tek başlarına yeterli değillerdir. Bir stratejiye yönelik çalışma sürdürülmediği durumlarda en başarılı taktiksel manevralar bile hatalı kararlara yol açabilir. Ne yazık ki Zhuganov'un yazılarının çoğunluğunda bu tür eksiklikler bulmak mümkündür. Bunlardan bazılarını aşağıda inceliyoruz:

Dünyadaki İlk Devrim

Zhuganov'un "Dersler"inde ve yazılarındaki "Dünyada ilk devrim" kavramını kökten yeniden değerlendirmek gerekir. "Büyük Ekim Devrimi" salt bir Rus olayı değildi. Tam aksine ta baştan devrimi Birinci Dünya Savaşı'nın sonuçlarını getiren faktörlerden biri olarak görmek gerekir. Lenin'in oportünizmin tehdidine dikkati çeken uyarıcı makalesine rağmen, diğer ülkelerde (Almanya, Macaristan, Türkiye, Bulgaristan...) devrimci güçlerin yenilgisinde Rusya'nın suçu yoktu. Sonunda zor bir durum yaratıldı: Devrim ancak tek bir yenik ülkede Rusya'da başarıya ulaştı. Bazıları boşuna Lenin'i fanatiklikle ve "dünyadaki olayların verdiği şevk" içinde sürüklenmekle suçlarlar.

Babamın Ekim 1916'da, ordudan yazdığı bir mektubu anımsıyorum. Bu mektupta cephenin her iki tarafında fakir işçilerin durumunu hiç sorgulamadan milyonlarca halk çocuklarını ölüme mahkum eden, güç ve zenginlikten çıldırmış kilise papazlarından ve milyonerlerden söz ediyordu. Bu, büyümekte olan "Avrupa'da savaşa karşı protesto hareketi" büyük Ekim Devrimi'nin, dünya çapında savaş ve yıkımı örgütleyen güçlere karşı başarı kazanmasına yardımcı oldu.

Emperyalizm

Sovyetler Birliği'nin diğer ülkelerle dayanışması, daha önce Batı ülkeleri için ciddi bir rakip olan Rusya'yı, daha da tehlikeli bir sınıf düşmanı konumuna getirdi. Emperyalist güçlerin dış politikaları daha da anti-sosyalist bir uyum içinde oldu. Lenin'in "*Emperyalizm*" yapıtında açığa çıkarttığı emperyalizmin sömürücü, düşmancıl yönü, saldırganlığı giderek artan uluslararası işbirliği ile, koşulları daha da zorlaştırıcı bir etkisi oldu.

Buna rağmen Zhuganov, son yazısında, dirayetle emperyalizmi değil, Rus tarihindeki olayları ve ulusal demokrasinin kurulmasını tartışmaya sunmaktadır. Bunlar gerçekten de önemli noktalardır. Ancak, günümüz emperyalizminin bu evrimini incelememek, bu arada Marks ve Lenin'in metodolojisini kullanmamak Zhuganov'un incelemelerini değersiz kılmaktadır. Tarihin yolundan fazlaca ayrılmak mümkün değildir. En iyi niyetler toplumun bilincine çıkarılsalar bile, güçlü komünist argümanların yokluğunda, kararlı milliyetçi kesimi kazanmak olanaklı değildir. Bu girişimlerle, Zhuganov'un "dersler"de ve diğer yazılarında savundukla-rıyla bilinçsiz seçmenlerin desteğini kazanmak ümitsiz bir beklentidir.

Bunu yaparken Zhuganov, daha önemli olan bir olguyu da gözden kaçırmaktadır: Seçmenlerin bilinçsizliği ve pasifliği ve diğer kesimlerden gelen güçlü propagandanın etkinliği. Rybkin'in komünistliği gözardı edip, sol ortacı blokun hizmetine girmesi bunun güzel bir örneğidir. Bir parti lideri için bu daha da tehlikelidir ve şaşmaz bir şekilde komünist ideolojinin, "nasyonel komünizm" ideolojisine dönüşmesini getirmektedir; bu da komünizme bağlı toplumun çıkarlarını zedelemektedir, komünist hareket içinde uyumsuzluğu güçlendirmekte, gençliği sosyalizmden uzaklaştırmaktadır. Zhuganov, komünist fikirlere karşı ilgisizliği öncelikle, işçi sınıfının pasifliğinde aramakta ve bu ilgisizliğin gerçek gerekçesini görmemektedir. Bu gerçek sebep, bir dereceye kadar kendi esnekliğinde ve de muhakkak ki ileri gelen parti bürokratlarına gösterdiği tavırda yatmaktadır. Bunda yığınların hareketsizliğini aramak doğru değildir. Halkın ilgisizliği, geçmiş ve bugünkü

liderlere karşı gösterdiği tepkinin yansımasıdır, tersi değil.

Leninizm

Zhuganov, yazılarında ürkek de olsa, Marks ve Lenin'den atıflar yapmaktadır. Kendi yazılarını Lenin'in otoritesi ve metodolojisi üzerine oturtmaya çabalamaktadır. Öncelikle Lenin'in yapıtlarının muazzam etkinliğine dikkati çekmekte, zamanın güçlüklerini ve Lenin'in planlarının hayata geçirilmesindeki eksikliklerden sözetmektedir. (NEP, Kooperatifler, Komüntern, Stalin'in liderliğindeki kadrolar...)

Şaşırtıcıdır ki RFKP'nin (Rusya Federasyonu Komünist Partisi) liderleri uzun zaman ne teoriye ne de sosyalizm için verilen kavgada stratejiye gereken ilgiyi göstermediler. Ve de "demokrat"lardan gelen isterik baskıların altında, yollarını tamamen şaşırıp aptalca bir şekilde saçma sapan bir konuma düşüp isteyerek veya istemeyerek Lenin'e laf atmaya başladılar. Bu yalan durdurulmalıdır. Zaman beklemez. Lenin, Büyük Ekim Devrimi'nin arifesinde, "*Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi*"nden (1899), "*Emperyalizm*"e (1916), kadar bir dizi eser yazmıştı. Bugün de aynı çapta eserler vermek gerekmektedir ama, ne yazık ki bu, Sovyet bilim adamları ve komünistler tarafından gerçekleştirilemeyecek.

Ekim 1917'den Sonra Devrimin Artan Güvenirliği

Garip görünse de tam da bu oldu: Devrime bağlılık güç kazandı. Büyük Ekim Devrimi ile Fransız Devrimi'ni karşılaştırdığımızda da aynı olguyu görebiliriz. Fransız Devrimi'nin getirdiği ilerici dönüşümler 5 yıl (1789-1794) ve kısmen de 1799'da Napolyon'un erki almasına kadar sürdü. Sovyetler Birliği'nde ise karşı devrimci saldırı, 74 yıllık (1930'lardaki kopma dışta tutulsa) fırtınalı bir devrimci dönüşümler tarihinden sonra geldi. Büyük Ekim Devrimi'nden sonraki olumlu değişimler ve başarılar çok şey anlatır. Devrimin dikkatli, bilimsel ve Leninci bir hatta planlanıp hayata geçirilmesi bu başarıda büyük rol oynadı. Lenin'in dikkatli planı, yalnızca ulusal değil uluslararası gelişmleri de öngörüyordu. Ancak, bu planın hayata geçirilmesindeki, daha sonraki yıllardaki, eksiklikler ve de özellikle sözde komünistlerin teoriyi gözardı etmeleridir ki, sözde komünist bir rejimin yıkımını ve 1990'larda karşı-devrimcilerin zaferini getirdi.

Dünya çapında gelişen değişimler, kapitalist ülkeler dahil, bütün ülkelerde yeni toplumun nüvelerinin (filizlerinin) yeşermesinden söz edebileceğimiz bir durum yarattı. Bu savda, pek çok toplumsal yasalardan ve uygulamalardan, sağlık servislerinden, eğitimden, bilimden, kültürden, uluslararası ilişkilerde demokratik normlardan, kolonyalizmin bitiminden, uluslararası ekonomik ilişkilerden vb. söz edebiliriz. Dünya sathında bu iki kutup arasındaki barış, her yerde sosyalist başlangıçların kalıcılaşmasını getirdi. Diğer taraftan, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra, ABD ve Batının yükselen gücü, tüm dünyada emperyalizmin ezgisini arttırmasını getirdi.

Ekim 1917 - Ekim 1993

"Dersler"de Ekim 1917'deki durum ile bugünkü karşı-devrim sonrası durum arasında, zamanında bir karşılaştırma yapılmaktadır. Prestroyka'ya karşı gösterilen olumsuz tutum, bu kavramın tamamen reddedildiğini göstermektedir. Bu kavramın bazı yönleri başta olumlu göründü fakat, sonradan "demokratlar" tarafından kötüye kullanıldılar. Şunu kabul etmek gerekir ki, ülke geri kalıyordu ve bu da 21.yüzyılın eşiğinde, düşleyeceği bir başarı ancak cesur, genç ve enerjik bir program ortaya koymasıyla mümkündür.

Tüm düzeylerdeki işçilerin, gerçekten demokratik ve aynı zamanda kararlı bir şekilde yönetim kurumlarına gelmelerinin zamanı gelmiştir

Zhuganov'un 6 Kasım 1995'te parlamentoda yaptığı konuşmada dile getirilmişti. Ancak, metinde Lenin'den yapılan bazı alıntılara yer verilmemişti. Anlaşılır bir şekilde, "sosyal-demokrat güçlerin birliği", "Duma'da halkın güvendiği bir gurubun oluşması", "krizden barışçıl çıkış yolları" gibi fikirler saptanmakla beraber, Lenin'in devrimin ana hedefi olarak belirlediği -sosyalizmin kurulması- sözlerine yer verilmemişti.

Büyük Fikirler

Zhuganov'un Rus gelenekleri içinde ortaya koyduğu "hakkaniyetlilik" kavramı, yalnızca maddi ve sosyal hakların özel öneminin vurgulanması ve haksız ayrıcalıkların, saldırgan bir şekilde uygulanan özelleştirmelerin ve korkunç hayat pahalılığının reddi olamaz. Aynı zamanda, gerçekten önemli ve de günümüz koşullarında uluslararası fikirlerin ortaya konması için, komünistlere bir özendirişi oluşturması gerekir. Liderlerin kendilerini, örneğin Duma seçimlerinde başarılı olmak gibi, küçük ve şimdiye kadar olduğu gibi geçici taktiksel başarıların akıntısında oyalamaya hakları yoktur. Onların görevi öngörüşlü olmak, daha büyük çapta düşünmek ve şüphesiz dünyanın dikkatini çekmektir.

Ancak bu çapta fikirler halkı başarı için teşvik edebilir. Daha önce de söylediğim gibi halktaki garip ilgisizlik Rus toplumunun hareketsizliğinden ve doğal sabırlılığından kaynaklanmamakta, partinin ve devletin liderliğine soyunanların tavizkar tutumundan kaynaklanmaktadır. Bunlar arasında eski "komünistlerin demokrat"laşması ve şimdiki parti liderlerinin, partiye muhalefete karşı gösterdiği aşırı yılgınlığı sayabiliriz. Atasözünün dediği gibi "suçu başkasında değil kendinizde arayın".

Gençlik

Yukarda söylenenler öncelikle gençlik için geçerlidir. Komünistlerin toplantılarına gençlerin cılız katılımı yalnızca örgütsel hazırlıkların eksikliğini yansıtmamaktadır. Ana olarak, onları harekete geçirebilecek fikirlerin ve kişilerin yokluğundan kaynaklanmaktadır. Devrimci mücadeleye gençliğin katılımı, haklılığın ve verilen sözün değerinin gerçek bir göstergesidir. Ve de gençliğin bulunmaması, kullanılan metodların ve kaynakların yeteneksizliğinin, ideolojinin iflasının göstergesidir. 1917 Ekim Devrimi gençlik tarafından gerçekleştirildiği için başarıya ulaştı. Günümüz komünist partisinin, 21.yüzyılın eşiğinde, düşleyeceği bir başarı ancak cesur, genç ve enerjik bir program ortaya koymasıyla mümkündür.

Emek ve Üretim

Demokratik kapitalizmin, Rus liderlerinin desteklediklerini iddia ettiklerini ancak yanlış değerlendirdikleri, gerçek bir destekçisi ABD Cumhurbaşkanı Abraham Lincoln olmuştu. Lincoln 1861'de Amerikan Kongre'sine yaptığı söylevde şöyle diyordu: "Emek sermayeden bağımsız ilerler. Sermaye'yi ise yalnızca emek üretir ve emek olmadan sermaye olamazdı. Böylece emek sermayeden önce gelir ve daha fazla ilgi gerektirir." Bugün Duma'da yalnızca 4 tane işçi kökenli saylav bulunmaktadır. Bu sayı 1912'deki Çarcı IV.Duma'daki işçi saylav sayısının bile epeyce altındadır. Bütün bunların sonucu olarak ABD ve IMF'nin gözlerini kamaştırıcı şekilde Sovyet endüstrisi, tarımı, maliyesi, vergi sistemi, bilimsel ve kültürel dokusu yıkıma uğratılmaktadır.

Liderliğin Toplumdan Soyutlanması

Yeniden, lider kadroların toplumdan tamamen soyutlanmasından ve parti/devlet bürokratik kadrolardaki yozlaşmadan (dejenerasyondan) söz etmek zorundayım. Tekrardan SBKP'nin ve Sovyetler Birliği'nin yıkılmasına yol açan, şimdi de "demokratik" koşullarda gözlenen komünistlerin metamorfozundan (şekil değiştirmesinden) söz ediyorum. Sadece kariyerizm ve liderlik tutkusu kaldı. Bunun içindir ki, komünistler bile Duma seçimlerinde bir araya toplanamadılar, nerede kaldı solda birlik. Bütün bu da göstermektedir ki, tüm düzeylerdeki işçilerin, gerçekten demokratik ve aynı zamanda kararlı bir şekilde yönetim kurumlarına gelmelerinin zamanı gelmiştir.

Sovyetler Birliği Neden Çöktü?

"Dersler"e göre Sovyetler Birliği bir çeşit soyut "mülkiyet, erk ve gerçekler üzerindeki tekel"den dolayı çöktü. Bu çok kaçamak ve "bilimsel" bir koyuş tarzıdır. Gerçekte çöküşü getiren, açık bir çözülme, devlet ve parti "aktivist"lerinin çoğunluğunun, barikatların karşı saflarına yaptıkları hızlı geçiş oldu. Sahtekarlıkla, komünist söylemlerin örtüsü altında bu şahıslar, kendilerini toplumdan soyutladılar, dönek çıkarları için soygunu ve gücü kullandılar. Bir süre sonra mülkiyet gaspı, saldırganlıktan da öte, açıkca kriminal bir karakter kazandı. Karanlık insanlar, mafya, yöneticiler ve yabancılar bu talana katıldılar. Bütün bunlar, geleneksel kapitalist sömürü yöntemi olan yabancı ülkelerdeki emeğin sömürüsü, artı-değere el koyma şeklinde yapılmadı, daha da ilerisi, birikmiş zenginliğin açıkca ve resmen devlet eliyle, aslında mafya ile el ele çalışan bürokratların, yurt dışına taşımasıyla oldu. Kaynakların toplumun elinden alınması, kapitalist ülkelerin bile düşleyemeyeceği akıl almaz boyutlara ulaştı. Ve de bu unsurları, her ne kadar inanılmaz gözükse bile, üçüncü nesil kokuşmuş "komünistler" oluşturdular. Bunlar kutsallaştırılmış bir "komünist" adı arkasında gizlenmektedirler. Bu konum, bu şahsiyetleri, günümüzde devlet'in ve ekonominin en "kazanç"lı basamaklarını doldurmaktan alıkoymamaktadır.

Bütün bunlar da gösteriyor ki, sol yönetimli bir iktidar, demokratik kontrol mekanizmalarını kökten yenilemeden ve devlet mekanizmasını kriminal ve sorumsuz unsurlardan temizlemeden işleyemez. Toplumun çoğunluğu da liderlerden ve propagandistlerden yabancılaşmakta ve bundan etkilenmektedir. Bu sorunlar, halkın gözü önünde, çok önce çözülmeliydi.

Orjinallik

Yenilikçiliğin kendi içinde, tarih sürecinin olumlu bir yönünü oluşturduğu şüphe götürmez. Taktiksel gerekçelerle, komünistler, halkın milliyetçiler tarafından herhangi bir doğrultuda çekiştirilmesine izin vermemek zorundadırlar. Bu, özellikle de Sovyet Rusya gibi çok uluslu bir devlet için geçerlidir. Nazizm homojen Almanya'da yıkıcı idi; Rusya için ölümcül olur. Sokaktaki ortalama Rus bu yöne ayartılmakta ve de bunu yaparken başarılı olunmaktadır. İnanılmaz bir biçimde ulusal gurur, eski tarih ve ulusal özellikler devleti ve erki yüceleştirmek için kullanılmaktadır. Aynı zamanda, Sovyet ve burjuva hükümetleri arasındaki ayırım göz önüne serilmektedir. Zhuganov'un eserleri, eski Rus devletlerine karşı duyulan böyle bir aşırı hayranlıktan etkilenme zaafını taşımaktadır.

Enternasyonalizm

Uluslararası işçi ve komünist hareket için taşıdığı önemi gözardı eden liderlik ve sol ri sayarken, bunların karşıt sosyalist örgütlenmelerin yıkımını görüyoruz. Komünist eğilimli bir ülkenin bu konuma düşmesi utanç vericidir.

Gençliğin devrimci mücadeleye katılımı, haklılığın ve verilen sözün değerinin gerçek bir göstergesidir.

Sınıf Savaşı

Zhuganov, ülkenin tüm sosyo-politik yaşamına teneffüz etmiş ve bilimsel bir kategori oluşturan sınıf savaşına, yazılarında hiç değinmemektedir. Örneğin ''Dersler''de Rus topraklarında her türlü siyasal ayırımı ayrıntılı bir şekilde incelediği halde, ülke çapında, ana ''ayrım''dan söz etmemektedir ki bu da sınıf ayrımıdır. Ne ülke içi güçler ne de uluslararası sınıf güçleri incelenmektedir. Savaş teması incelendiği zaman bile, sanki bunlar yokmuş gibi sınıf çelişkilerinden söz edilmemektedir. Bu çağın savaşlarının gittikçe artan bir şekilde sınıf özlü olduğu dikkatinden kaçmaktadır.

Komünist Partisi

Komünist partisi kriz içindedir ve bu kriz çözülemediği takdirde bu parti, yığınların güvenini kazanıp seçimleri alamaz. Zhuganov,

muhalefet, enternasyonalizm konusunda tamamen suskun durmaktadır. Komünist Enternasyonal, 1864'de Marks tarafından ''İşçilerin Uluslararası Dayanışma'' örgütü olarak kurulmuştu. Lenin, Marks'ın mirasını, 1919'da Komüntern'i kurarak devam ettirdi. Komüntern'in 1943'de, savaş yıllarında, batılı müttefiklerle ilişkilerinin zorluğu ışığında tüm işlerinin durdurulmasını bir U dönüşü olarak değerlendirmek gerekir. O zaman bile, uluslararası ilişkileri tamamen koparmak hiç istenir bir durum değildi. Zaten partinin uluslararası gereksinimleri bitmedi; uluslararası ilişkiler taktiksel gerekçelerle geçici bir kesintiye uğramıştı.

Komüntern

Şu anda ise durum kökten değişmektedir. Yeni komünist hareket ve eski Sovyetler Birliği'nin acilen uluslararası komünist ilişkileri yeniden kurmaya gereksinimi vardır. Bilgi, iletişim, koordinasyon ve karşılıklı dayanışma gereksinimi artmaktadır. Komünist hareketin varlığı, ki özünde enternasyonalizmi içerir, şu veya bu şekilde bir komüntern merkez organı, dünya komünizmi ve sosyalist ülkeler için önemli bir danışma merkezi görevini üstlenebilir. Bugün ABD ve IMF vb. kurumların ve uluslararası sermayenin diğer ülkeler üzerinde vahşice dayatmalarda bulunduklarını görüyoruz. Komünist fikirlere, normlara tamamen ters düşen ve de en önemlisi sosyalist ekonomileri ve halkın refahını yok eden bu dayatmalara sol güçlerin seyirci kaldığını görüyoruz. Yeni bir komüntern toplumsal ilerlemenin, sosyalist bir medeniyet kurma sürecinin bir organı olabilir. Bugün yıkılan karşı cephenin yerine, karşı cephenin oyuncularından biri olabilir.

Bu oluşum, bir süreç içinde aşamalı olarak gerçekleştirilebilceği için bazılarına ütopya gibi görünebilir. Fakat kurulması şarttır. Şüphem yok ki, uluslararası komünist dayanışmayı reddetmeye çalışanlar, hem de Rusya'da olduğu gibi ulusal düzeyde bile işbirliğini sağlayamayanlar daha ütopik davranmaktadırlar. Zhuganov'un görüşü daha farklıdır. Ona göre ''Rusya, ancak dünya konjonktürü içinde kendi devlet sistemini ve kendi kendine yeterliliğini güçlendirmede yol katettikçe tam bir kaosdan ve uluslararası uyumsuzluktan kurtulabilir.

Görüldüğü gibi burada enternasyonalizmin izi bile yoktur. Halklar arasında dostane ilişkilere, dayanışmaya yer yoktur. Batının bir entegrasyon sürecini, kendi arasında, uzun zamandan beri gerçekleştirmekte olduğunu yanıtlamıyor. Diğer taraftan, bize gelince, Bağımsız Devletler Konfederasyonu'na ve eski dostlarımıza ''böl, yönet'' politikasını başarılı bir şekilde uygulayan emperyalist sistem, (Baltık Cumhuriyetleri, Kafkaslar, Orta Asya, Drestu Bölgesi, Irak, Yugoslavya...) birliği sayesinde, maalesef emeği ve komünizmi kıyaslanmayacak şekilde geçiyor. Burada IMF, NATO vb. örgütlenmeleri partiyi kurma görevini gözardı edip, komünist harekette iki parti'den söz ediyor (RFKP ve Komünist İşçi Partisi). Ancak, bugünün son derece karmaşık sorunlarına ve süreçlerine bakarken, meseleyi dünkü partinin sorunlarına indirgemek, bunları incelemenin gerekliliği olmakla beraber, yeterli ve doğru değildir.

Jeopolitik

Bu sorunlara değinirken Zhuganov, ''Dersler''de yeni fikirlere yer vermemektedir. Tam tersine, manipulatif deyimler seçtiğini izliyoruz. Ekim Devrimi öncesinde dünya'daki güçler dengesini inceleyen Leninist analizin, Lenin'in metodolojisinin ve emperyalizmi incelemesinin bugünkü olayları kavramamıza katkısı çok daha fazladır. 1975'de imzalanan Avrupa'da sınırların değişemezliği ile ilgili Helsinki Anlaşması'nı anımsarsak, ''Hırvatistan''ın bağımsız bir ülke olarak tanınması ve ondan da önce Baltık ülkelerinin Sovyet'lerden ayrılması vb. uluslararası anlaşmaların hiçe sayıldığını gösteriyor.

Bugün, jeopolitik tartışmaların ardında daha da korkunç olaylar gizlenmektedir. Sınırlara tecavüz, dünya bekçiliğine kalkışma gibi. Bunlar da Rusya'nın çıkarlarına karşıdır fakat, seçmenlerin ilgisine rağmen, tartışma ortamının dışında tutulmaktadır.

Bunların analizini hiçbir yerde bulmak mümkün değildir. Zhuganov'un ''Dersler''inde bile.

Rusya'da kriz ve çözüm yolları üzerine uluslararası bilimsel-pratik konferans

Rusya'da düzenlenen ve *İşçinin Sesi*'nin de örgütleyenler arasında bulunduğu, 2 Nisan'da başlayıp 4 Nisan'da biten bu konferans hakkındaki ayrıntılı bilgileri daha sonraki sayılarımızda yayınlayacağız.

Konferansa Rus ve uluslararası bilim adamları, Duma''dan bazı saylavlar, sol eğilimli parti ve örgüt liderliklerinden temsilciler ve üniversite öğrencileri katıldılar. Konferans şu konuları kapsadı:

1) Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve gelişmelerdeki almaşıklar.

2) Krizden çıkış programı üzerine almaşıklar.

3) Rusya'daki sosyo-ekonomik ve politik krizin uluslararası boyutu.

Konferans 2 Nisan günü Rus Federasyonu Parlemanto Merkezinde çalışmalarına başladı. Açılış plenumuna 200 asil ve misafir delege katıldı. Konferansın tüm oturumlarında ise Rusya'nın değişik bölgelerinden, Bağımsız Ülkeler Konfederasyonundan (Eski SSCB ülkelerininin bir kısmı) ve diğer ülkelerden 400 kişilik katılım oldu.

Konuşmacılar arasında, 70'in üzerinde akademisyen, profesör, gazeteci ve ''public figure'' vardı. Konuşmacılar 18 üniversite, bilimsel ve bilimsel araştırma kuruluşunu temsil ediyordu.

Konferans pekçok dostça selam mesajı aldı. Bunların arasında TKP'nin de onay ve destek telgrafı vardı.

Konferans kapanış oturumunda aşağıdaki bildiriyi onayladı:

Fikir alışverişinden doğan olumlu sonuçlar ışığında konferansa katılan delegeler krize karşı bir programın daha da geliştirilmesine verebilecekleri en geniş katkıyı vermeyi karar altına alırlar ve,

1. Örgütlenme Komitesini 20 Nisan 1996'ya kadar Halkın Yurtsever Cephesi'ne konferansın ana dökümanlarını ulaştırmakla görevlendirirler.

2. Örgütlenme Komitesine, konferansın sonuçları ile ilgili somut bilgiyi ve konferansa aktif bir şekilde katılanların fikri ve önerilerini tüm ilerici toplumsal iletişim organlarına yaymaya söz verirler.

Örgütleyenler: *Rus İlericileri Dergisi*, *News Deutschland Gazetesi* (Almanya), *Morning Star* (İngiltere), *İşçinin Sesi* (Türkiye), *Hindistan Ulusal Bilgi Servisi*, *Sosyalist Eğilimli Rus Aydınları Örgütü*, *Demokrasi ve Sosyalizm için Aydınlar Uluslararası Örgütü.*

TKP'den RKP-SBKP'nin kongresine mesaj

Alexey Prigarin,
Rusya Komünist Partisi-SBKP
Merkez Komitesi Birinci Sekreteri

14 Nisan 1996

Değerli Yoldaş,

TKP adına, RKP-SBKP'nin kongresine en sıcak selamlarımızı ve devrimci dayanışmamızı iletir, toplantınıza katılamayacağımız için üzüntülerimizi bildiririz.

Mücadelenizi ve çalışmalarınızı büyük bir ilgiyle izliyor ve gelecekteki mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Sovyetler Birliği'nin çözülmesinin ardından, dünya komünist hareketi ciddi yenilgilerle karşılaştı. Dünya kapitalist ve emperyalist güçleri bu durumdan sonuna kadar yararlanmaktadır. Ancak kapitalizm, sosyo-ekonomik problemlerini çözmek için bulduğu her çözümle ve her çaresiz manevrasıyla, sosyalizmin nesnel önkoşullarını daha da geliştiriyor.

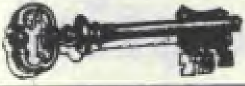
Dünya komünist hareketinin görevi, en azından geçici bir süre zor koşullar altında çalışmak zorunda da olsa, bu kör ve sancılı süreci proletaryanın yararına döndürebilmek için kararlı mücadele vermektir. Bundan dolayı, bugün, proletarya enternasyonalizminin sancağını yükseklerde tutmak herzamankinden büyük önem taşımaktadır.

Dünyanın ezilen yığınları Sovyet işçi sınıfının kahraman mücadelesini hiçbir zaman unutmayacaktır.

Bugün Rusya'da devrimci güçlerin, proletarya enternasyonalizmi sancağı altıda yeniden yükseleceğine ve zafer kazanacağına inanıyoruz.

Yoldaşça selamlarımızla,
Yaşasın Komünizm!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Rıza Yürükoğlu,
Türkiye Komünist Partisi-TKP
Genel Sekreteri

ANAHTAR

GAZETE TEMELİNDE ÖRGÜTLENME

Yoldaşlarımızdan, işçi arkadaşlarımızdan, haber, yazı, mektup bekliyoruz!

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 1898'deki kuruluş kongresinden sonra yazdığı, "Acil görevimiz" başlıklı yazıda, Lenin şu öneriyi yapıyordu:

"Acil amacımız olarak, düzenli çıkacak ve tüm yerel guruplarla yakından bağlı olacak bir parti organı kurmayı koymalıyız... Böyle bir organ olmadan, yerel çalışma dar bir 'amatörlük' içinde kalacaktır. Partinin oluşmuş olması -eğer partinin belli bir gazetede temsili örgütlenmezse- büyük ölçüde boş söz olarak kalacaktır. Bir merkez organ tarafından birleştirilmeyen bir ekonomik savaşım bütün Rus proletaryasının sınıf savaşımı olamaz. Eğer bir bütün olarak parti tüm siyaset sorunlarına ilişkin görüş belirtemezse ve savaşımın çeşitli biçimlerine yön veremezse, siyasal bir savaşım yürütmek olanaksızdır. Devrimci güçlerin örgütlenmesi ve disiplin altına alınması ve devrimci tekniğin geliştirilmesi, bütün bu sorunları bir merkez organda tartışmadan, işlerin yürütülmesi için belli biçimleri ve kuralları kollektif olarak belirlemeden, merkez organ yoluyla her parti üyesinin bütün partiye karşı sorumluluğunu yerleştirmeden olanaksızdır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.4, s.218)

Lenin, merkez organı ana halka olarak görmenin, yerel çalışmayı, eylemleri vb. zayıflatmayacağını söylüyor, "parti bütününün bir organı yoluyla bunların birleştirilmesi olmazsa, devrimci savaşımın bu biçimleri *öneminin onda dokuzunu yitirir*, ortak parti deneyiminin yaratılmasına, parti geleneklerinin ve sürekliliğinin yaratılmasına yaramaz." (*agy*, c.4, s.218-219)

Öte yandan, eğer, diyor Lenin, "gazeteye her yerden düzenli yazı ve başka materyal gönderilmesini" ve gazetenin, işçiye özgü örgütlülük ve disiplinle dağıtımını garantilersek, merkez organın yurtdışında çıkması, gazete temelinde örgütlenmeyi engellemez. (*agy*, c.4, s.223-224)

İskra'nın 4.sayısında Lenin, "Nereden başlamalı" başlıklı yazısında, gazete temelinde örgütlenme planı getirdi:

"İhtiyacımız olan kesinlikle *siyasal* bir gazetedir... Ancak, gazetenin rolü, yalnızca fikirleri yaymakla, siyasal eğitimle ve siyasal bağlaşıklar kazanmakla sınırlı değildir. Bir gazeteye yalnızca kollektif bir propagandist, kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir. Son açıdan gazete, inşa edilmekte olan bir binanın çevresindeki iskeleye benzetilebilir. İskele yapının kenarlarını belirler ve yapıcılar arasındaki haberleşmeyi hızlandırır, onların işi dağıtmalarını ve örgütlü emekleriyle ulaştıkları ortak sonucu gözden geçirmelerini sağlar. Gazetenin yardımıyla ve onun aracılığıyla,... sürekli bir örgütlenme doğal olarak biçimlenecektir. Salt teknik olarak gazeteyi çoğaltma ve düzenli dağıtma görevi,... yerel temsilciler ağı, tam da ihtiyacımız olan örgütlenme türünün iskeletini oluşturacaktır... Eğer ortak bir gazete üretmek üzere güçleri birleştirirsek, bu çalışma, yalnızca en hünerli propagandistleri değil, aynı zamanda en kapasiteli örgütçüleri,... en yetenekli siyasal parti liderlerini yetiştirecek ve öne çıkaracaktır." (*agy*, "Nereden başlamalı" c.5, s.21-24)

İskra, Plehanof-Menşevik işbirliği sonucu, 52. sayısından başlayarak çizgi değiştirdikten sonra, Bolşevikler *Vperyod*'u çıkarmaya hazırlanırken, Lenin parti örgütüne çağrıda bulundu ve partililerin gazeteye karşı sorumluluklarını yerine getirmelerini istedi:

"Şimdi tüm yoldaşları bize her türlü desteği vermeye çağırıyoruz... Bu, en başta Rusya'dan en etkin '*edebi*' desteği, daha doğrusu '*edebi*' katkıyı gerektirir. '*Edebi*' sözcüğünün hem altını çizdim, hem tırnak içine aldım ki,... çok yaygın olan, bu çalışmalar açısından çok zararlı olan yanlış bir anlayışa karşı uyarayım.

"Yalnızca ve yalnızca yazarların (profesyonel yazar anlamında) bir yayına başarılı bir biçimde katkı yapabilecekleri anlayışı yanlıştır. Tersine, bir yayın ancak, her önde gelen ve sürekli katkı yapan 5 yazar için, yazar olmayan beşyüz ya da beşbin kişinin katkılarıyla diri ve canlı tutulabilir.

"Benim eski *Iskra*'da her zaman giderilmesi için uğraştığım (ve yeni *Iskra*'da korkunç boyutlara ulaşmış olan) bir eksiklik, gazete için Rusya'dan çok az şeyin yapılmış olmasıydı. Rusya'dan gelen herşeyi, neredeyse ayırmadan basardık. Gerçekten canlı bir organ, gelen yazıların ancak onda birini yayınlamalı, geri kalanını gazetecilere enformasyon ve yönlendirme kaynağı olarak kullanmalıdır. Gazetecilik anlamında değil, genel anlamda, bizimle yazışan, olabildiğince çok partili işçimiz olmalıdır.

"... Bu organı kendisinin olarak gören ve Sosyal-Demokrat (komünist-*İ.S.*) parti üyesinin görevlerinin bilincinde olan herkes, legal olarak basılan gazetelere karşı şu burjuva düşünce alışkanlığından ve yanaşımından kesin olarak vazgeçsin: Yazmak onların işi, okumak bizim işimiz.

"Sosyal-Demokrat (komünist-*İ.S.*) gazete için tüm Sosyal-Demokratlar (komünistler-*İ.S.*) çalışmalıdır. Herkesten, özellikle işçilerden katkı istiyoruz. İşçilere, yazmaları için, kesinlikle herşey hakkında, günlük yaşamları, ilgileri, işleri hakkında yazabilecekleri ne varsa yazmaları için en geniş olanakları tanıyın. Böyle kaynak olmaksızın Sosyal-Demokrat (komünist- *İ.S.*) bir organ on para etmeyeceği gibi, adına da layık olmaz.

"Ayrıca, gazeteye katkı niyetiyle değil, yani yayınlanmak üzere değil, fakat editörlerle yoldaşça ilişkiler kurmak, onlara bilgiler vermek amacıyla özel mektuplar gönderin. Bunlar yalnızca gerçekler ve olaylar hakkında değil, yaygın olan duygular, günlük 'ilginç olmayan'; sıkıcı, hareketin tek düze yanıyla da ilgili olmalıdır... (Bunlarda kesinlikle gizli olan birşey de yoktur. Ve böyle haftada bir veya iki şifresiz mektup yazmak en meşgul bir kişinin bile yapabileceği birşeydir.) Öyleyse, bize işçi okuma guruplarındaki tartışmalar, bu tartışmaların niteliği ve tartışılan konular ve işçilerin neler sordukları hakkında, propaganda ve ajitasyon çalışmasının durumu, halk arasında, ordu ve gençlik içindeki ilişkiler hakkında yazın.

"En önemlisi, işçilerin bizim Sosyal-Demokratlara (komünistlere-*İ.S.*) karşı duydukları herhangi bir hoşnutsuzluk hakkında, onları rahatsız eden şeyleri, önerileri, eleştirileri vb. yazın. Şu sırada pratik örgütlenme çalışmalarına ilişkin konular özellikle önemlidir. Ve bir gazeteci gibi değil, basit, yoldaşça bir yazışma dışında, editörleri bu konularda bilgilendirmenin bir yolu yoktur.

"Kuşkusuz herkesin yazmaya yeteneği, ya da eğilimi yoktur. Ancak... 'yapamam' demeyin, 'yapmak istemiyorum' deyin. İstedikten sonra her gurupta, herhangi küçük, hatta en küçük gurupta bile (Küçük guruplar çoğu kez özellikle ilginç oluyor. Çünkü gözle görülmese de en önemli işleri onlar yapıyor.) yazabilen bir-iki yoldaş bulunabilir.

"Eski *Iskra*'nın deneyiminden yararlanarak, biz, burada daha başından büro işlerini geniş tabanlı tuttuk ve sizler de biliyor olmalısınız ki, *herkes*, sabır ve kararlılıkla işe koyulan kesinlikle herkes, fazla zorlanmadan mektuplarının tümünün ya da onda dokuzunun yerlerine ulaşmasını sağlayabilir. Bunları, çok düzenli mektuplaşan, çoğu kez editörlerle bir tanışıklığı olmayan, sayısız muhabirleri olan eski *Iskra*'nın 3 yıllık deneyimlerine dayanarak söylüyorum. Polis uzun süredir yurtdışı postasının tümüne el koymakta başarısız kalmıştır. (Çok ender olarak, yazarı çok dikkatsiz davranmışsa, bir mektuba el koyarlar.) Ve eski *Iskra* materyalinin büyük bir bölümü daima elimize en olağan yoldan, adresimize gönderilen mektuplardan geçerdi.

"Mektuplaşmanın yalnızca komite ve sekreterlerin elinde toplanması pratiğine karşı özel bir uyarıda bulunmak gerekiyor. Böyle bir tekelden daha zararlı birşey olamaz. Eylemlerde ve kararlarda birlik ne denli önemliyse, enformasyon ve muhabirik konusunda o denli yanlıştır. Çok kez öyle oluyor ki, en ilginç mektuplar 'dışımızdakilerden' (komünistlerle ilişkisi olmayan insanlardan) geliyor. Çünkü onlar, eski deneyimli işçilerin alışkanlık nedeniyle gözden kaçırdıklarını, daha taze bir biçimde gözlüyorlar. Genç insanlara-gençliğe, parti işçilerine, 'merkezcilere' (ortacı değil genel merkezci anlamında- *İ.S.*), örgütçülere, yığınsal gösterilere ve hazırlıksız toplantılara katılan tabandaki militanlara bize yazmaları için her olanağı tanıyın.

"Ancak bu tür bir yazışma gazetemizi, ortak çabamızla, Rusya işçi sınıfı hareketinin gerçek organı yapar. Bu mektubun her toplantıda, çalışma gurubunda, alt gurupta vb. olabildiğince yaygın okunmasını ve işçilerin bu çağrıyı nasıl karşıladıkları konusunda bilgi iletilmesini ciddi olarak rica ediyoruz.

"İşçiler için ayrı ('popüler') bir organ ve ayrıca genel-yönlendirici-entellektüel bir organ yayınlanması fikrine ise büyük kuşkuyla bakmaktayız. Biz Sosyal-Demokrat (komünist- *İ.S.*) gazeteyi tüm hareketin organı olarak, işçilerin gazetesiyle Sosyal-Demokrat (komünist- *İ.S.*) gazeteyi kaynaşmış bir bütün olarak görmek isteriz. Bu da ancak işçi sınıfının en aktif desteğini alarak sağlanabilir."(*agy*, c.7, s.523-528)

İll galik ve eleştiri- zeleştiri

Komünist partisi üyeleri, saygı sınırını aşmamak ve düzeysizleşmemek kaydıyla kendi yoldaşını, kendi yöneticisini iş temelinde çıkan sorunlarda denetlemeli, eleştirmelidir.

Partimiz büyüdükçe sorunlar da büyüyor. Bu iyiye gittiğimizin göstergesidir. Sorunları çözme yeteneğini gösterdiğimizde ilerler büyürüz. Sevincimiz de ondan sonra gelir.

Parti çalışmasında her şeyin sonucunu kadroların yetişmişliği, özverisi, yeteneği, kafasının açıklığı belirleyecektir. Bugün, her düzeydeki - hem yönetici, hem de parti üyesi- yoldaşların kafalarının illegallik üzerine açık olması, partimizin daha da büyüyebilmesi ve devrimi yapabilmesi için gereklidir.

İllegalite bizim istediğimiz birşey değildir. Burjuvazinin anti- demokratik uygulamalarının dayatmasıdır. Bize ve görüşlerimize yaşam şansı vermek istememesinin bir sonucu olarak başvurmak zorunda kaldığımız bir durumdur. Burjuvazi bürokrasisi, askeri, polisi, işkencehaneleri, cezaevleri... daha bildiğimiz bilmediğimiz bir sürü örgütlenmeleriyle komünistlerin eylem ve propaganda yapmasını, örgütlenmesini engellemek için çaba sarfetmektedir.

Burjuvazi, örgütleri eliyle, komünistlerin, devrimcilerin faaliyetlerinin doğru bilgilerini elde etmeye çalışır. Bulduklarını arşivler. Küçük küçük parçaları birleştirip topyekün saldırıya geçmek düşüncesindedir. O bakımdan, her edindiği bilgilenmeyle, örgütleri kontrol altında tutmayı yeğler. En tehlikeli gördüğü anda, birçok yönden operasyona başlayabilir ve genellikle de böyle olur.

Bu bakımdan komünistler, örgütlenmelerini, burjuvazinin kontrolüne girmemesi için, illegal olarak kurarlar.

Komünist partisi için en illegal kalması gereken yanlar şunlardır: Hiyerarşik organlar, örgüt üyeleri ve sempatizanların yetki ve görevleri, illegal yayının basım ve dağıtım ağı, silahların yeri, kimden alındığı, nerede ve kimin kullandığı, parasal kaynaklar, elde ediliş biçimi ve kullanıldıkları alanlar, parti merkezinin yeri ve arşivleridir.

Leninci komünist partisinde örgütlenme, bunların açığa çıkmaması temelinde yapılır. İnsanın yakalandığında konuşmamasına dayalı bir örgütsel yapı değil, yakalandığında bilmediğinden konuşamayacak bir yapılanmaya gidilir. Bu yapılanmanın kendisi illegaldir.

Öte yandan, komünist partisinin devrim yapabilmesi için yığınlara propaganda yapması ve yığınların gönlünü kazanması da zorunludur. Onları harekete geçirmesi, yığınlar içindeki örgütlü gücüne bağlıdır. Ancak illegallik ve yığınsallaşma birbiriyle çelişen durumdadırlar. İllegal yapılanmanın yığınlara gitmede birçok dezavantajları vardır.

Bunları gözönünde tutan Leninci komünist partisi, illegal yanlarını hiçbir zaman (yukarıda anlatılan nedenlerden ötürü) bırakmadan, çeşitli alanlara yönelik legal odaklar yaratır. Legal dernekler, yayınlar, hatta döneme ve partinin içinde bulunduğu durumun uygunluğuna bakılarak legal parti dahi kurulabilir, kurulmalıdır.

Komünist partisinin düşünceleri, çözüm önerileri, tahlilleri illegal olamaz, olmamalıdır. Yığınlar bizim ne söylediğimizi bilmeli, çalışma biçimlerimizi, dürüstlüğümüzü, mücadeledeki kararlılığımızı görmelidirler. Yığınların ancak o zaman gönlünü ve kafasını kazanabiliriz.

Partimizde, Leninci komünist parti normlarına uygun bir yapılanma vardır. Örgütsel yapımız illegal, görüşlerimiz legaldir. Olanaklarımız arttıkça legal odakları daha da arttırılarak ilerlememizi sürdüreceğiz.

Bu illegal yapılanmaya bağlı olarak, bilgisizlikten ve sekterlikten gelen bazı yanlış eğilimlerin olduğu gözlenmektedir. Bu eğilimleri teşhir etmez, önünü kesmezsek büyüyen bir KP'nin önünü tıkamış oluruz.

Örneklerle anlatmaya çalışayım: Bir bölge komitesi gece ya da panel yapma kararı alıyor. Üyeler ve sempatizanlar, yer yer sıradan insanlar da çalışmalara katılıyorlar. Yapılan bu çalışmalarda bazı aksaklıklar oluyor. Bu aksamayı yaratan da bizim yoldaşımız. Herkes biliyor ki, bu iş o yoldaşın gevşekliğinden oldu. Bu yoldaşımız kendi hatasını kabul etmediği gibi, bir de kendi altında çalışan yoldaşlara da, illegal yapılanmanın arkasına sığınıp, "sizin bilmemeniz gereken yanlar var onun için bu işin böyle olması gerekiyordu" diyerek yalan söylüyor. Zorda kalan hem bizim yoldaşlarımız, hem de parti çalışması oluyor. Diğer insanların çalışma şevkini kırdığı gibi yanlış eğilimlerin de önünü açmış oluyor.

Oysa, herkesin bildiği, hatta polis izniyle yapılan, bu legal çalışmalardaki görev alımlarında illegallik olmaz. Görevlerin denetiminin, sempatizanların ve yığınların önünde yapılmasının hiçbir kötü yanı olmadığı gibi, geliştirici yanı da vardır. Komünistler, gerektiğinde yığınlar önünde açık eleştiri- özeleştiri ve açık tartışmayı yapmalıdırlar. Yığınların denetimi her zaman daha disiplin edici ve daha verimli olur.

Komünist partisi üyeleri, saygı sınırını aşmamak ve düzeysizleşmemek kaydıyla kendi yoldaşını, kendi yöneticisini iş temelinde çıkan sorunlarda denetlemeli, eleştirmelidir. Bu eleştiriler tutuma yönelik olmalıdır. "Yöneticiyi koruyorum, partimi koruyorum" mantığı ile göz göre göre yanlışlıklara müsade edilmemelidir. İyi niyetle yapılan bu korumalar, partimizi yığınların önünde gözden düşüreceği gibi onlara gitmemizi de zorlaştırır.

Partimiz büyümek ve devrim yapmak zorundadır. Tüm yoldaşları bu sorumluluk duygusuyla daha disiplinli, daha güvenlikli, yığınların içine gömülmüş, kişilik çatışmalarını bırakmış, açık eleştiri-özeleştiri yapabilen, daha özverili bir çalışmanın içinde görmek istiyoruz.

Haydi yoldaşlar görev başına!

Metin Güven

Tüzük komünistlerin anayasasıdır

Yaklaşan devrimci durumu karşılayacak, devrime yükseltecek komünist partisi tüzüğünü daha da ciddi ve titiz bir şekilde işletmek zorundadır.

Partimizde yıllardan beri, tüzüğümüzün 10.maddesi ve 15.maddesi ile ilgili anlamamaktan ya da anlayamamaktan kaynaklanan bir çekişme devam eder gider.

Komünist partisi sınıflı toplumun partisi olduğu için, doğal olarak burjuva sızmalar, küçük burjuva eğilimler yer yer olacaktır. Parti de bunlara karşı mücadele ederek, deneyimler kazanarak, arınarak ilerler. Tabii ki, bu deneyimleri tüzük maddesi yaparak partiyi koruyacaktır. Şimdi buradan, 10. ve 15.maddeye gelelim. Önce bu iki maddeyi aynen yazalım.

"10.madde: Üst organların belirlediği temsilciler, alt organların toplantılarına katılabilir, üyeleriyle ilişki kurup onları denetleyebilir." (*TKP Tüzük*, s.21)

"15.madde: Parti üyesi ya da parti ile ilişkisi olan herhangi bir kişi, isterse, ilettiği yazılı bir belge Genel Sekreter'e, MK'ya, ya da Merkez Organ'a sunulur." (*agy*, s.23)

Ayrıca, yine tüzüğümüzün "Gerekçe" bölümünde, bu iki maddeyi daha iyi anlamamıza yardımcı olacak bir bölüm daha var.

"Demokratiklik ve merkeziyetçilik, bir bütünün birbirini tamamlayan iki yönüdür. Merkeziyetçilik, parti tabanının güvenine, bilinçli rızasına dayanmazsa bürokratlaşır. Demokratiklik, komünist sorumluluğa dayanmazsa çokbaşlılaşır." (*agy*, s.10)

Yukarıda sıraladığımız 10. ve 15.maddeler, tüzüğümüzün önemli maddelerindendir. Parti çalışmalarının denetlenmesi ve komünist güvenin oluşması açısından canalıcı maddelerdir.

Partimiz, oportünist partinin içerisinden, ideolojik-örgütsel mücadele sonucunda doğdu. Oportünist TKP içerisinde, komünist kadrolar çok çekti. Oportünist TKP'nin tüzüğü, komünistlerin ayaklarında pranga, ellerinde kelepçe idi. Partimizdeki oportünistleri, karşı-devrimcileri idelojik-örgütsel, inatçı bir kavga sonucunda layık oldukları burjuva sınıfının yanına, tüzükleriyle birlikte gönderdik.

Lenin, tüzük komünistlerin anayasasıdır diyor. Eğer inançlı komünistsen, niyetinde bozukluk yoksa, özünü adam gibi dâra çekebi-

Kaybetmek yok, kazanmak zorundayız

Yığınlarla sürekli iç içe, güvene dayalı, birlikte yaşayarak kopmaz bağlar kurmalıyız. Bu, son zamanlarda kaybedilen seçimlerden sonra söylenen "kongreyi kazandık ama seçimleri kaybettik" gibi oportünist yaklaşımlardan kurtulmanın yoludur.

Bugün yaşam, içinde bulunduğumuz nesnel ortam bizden dolu dizgin, yorulmak bilmez üstün bir enerji ve özveriyle inatçı, sürekli bir çalışma bekliyor.

Kendimizi avutmak, çalışıyor gibi görünmek, yığın çalışmasına beş dakikalık hasta ziyareti gibi yaklaşmak, yoldaşıyla küçük burjuva kibirle yarışmak, oportünist-reformist bir tutum ve komüniste yakışmayan bir davranıştır.

O halde: Yığınlar arasında nasıl çalışacağız? Parti hattını yığınlar arasında nasıl oturtacağız? Yığınlarla nasıl kopmaz bağlar kuracağız? Bunun sonucu olarak ekonomik-demokratik yığın örgütlerinde, yığınlarla birlikte, yönetimlere nasıl geleceğiz?

Bu soruların cevapları detaylı bir şekilde değerlendirilip, bu konudaki başarılı ve başarısız tüm örnekler, parti basınına, hiç abartma yapmadan, olduğu gibi, zaman geçirmeden gönderilmelidir. Bu çalışma diğer bölgelerde çalışma yapan yoldaşlarımıza örnek olacak; aynı tip hataların yapılması önlenecek; zaman kaybından kurtulmuş olacağız.

Ekonomik-demokratik yığın örgütlerindeki çalışmalarımızın başarılı ve başarısız yönlerini iyi değerlendirip, dersler çıkarmalıyız. Başarılı bir çalışma yapıp yönetime gelen yoldaşlarımızla, başarısız bir çalışma yapıp yönetime gelemeyen yoldaşlarımızın deneyimlerini ve gözlemlerini parti basınına anlatmaları ertelenemez bir görevdir.

Ekonomik-demokratik yığın örgütlerindeki çalışmalarımızdaki başarısızlığın altında temel olarak şu konu yatıyor: Birincisi bu örgütlere ait bilgi eksikliği; ikincisi ise bu örgütlerin kitle tabanı içerisinde inatçı, sürekli çalışma eksikliğimiz.

Bilgi eksikliği ile işe başlarsak; bugün ekonomik-demokratik yığın örgütlerini şöyle sıralayabiliriz: Sendikalar, Alevi dernekleri, gençlik dernekleri, kadın dernekleri ve değişik bölgelerde değişik işlevlerde dernekler... Çalışmalarımıza şöyle bir bakarsak, yarım yamalak, eksik ve yetersiz bir bilgiyle yığınları yeterli şekilde etkileyemeyen bir çalışma sürdürüldüğü görülür.

Örneğin, yoldaşımızı sendikal çalışma ile görevlendiriyoruz. Doğru ve yeterli bilgi, ilk başta yoldaşımızı kendisine güvenli ne yaptığını bilen bir insan haline getirecektir. Böyle bir durum, yoldaşımızı çalışmakta olduğu alanda saygın, sözü dinlenir bir insan haline getirecek ve fikir lideri olacaktır.

Gerek sendikal alanda, gerekse Alevilik alanında, gerekse gençlik, kadın veya mesleki alanlarda çalışmalarda, hemen hemen hiç bir yoldaşımız bu alanlara yönelik derinlemesine bir bilgiyle donanmak için ciddi bir gayreti yoktur. İlk başta bu yalnışın, komüniste yakışır bir şekilde düzeltmesi gerekmektedir.

Çalışma yaptığı alandaki temel kitapları daha okunmamış, o kesimin çıkarmakta olduğu yayın organlarını, günlük basının bu kesime yönelik yazılarını takip etmemiş birinin çalışmalarının başarılı olması beklenemez. Başarısızlığın, ekonomik-demokratik yığın örgütlerinin içerisinde olamayışımızın, saygın biryer tutamayışımızın altında yatan öncelikli temel hata budur. Eminim, Alevilik alanında çalışma yapan yoldaşlarımızın önemli bir kesimi, yoldaşımızın Alevilikle ilgili kitabını özümseyerek okumamıştır. Ayrıca, bu alandaki doğru veya yalnış yazıları okuma gayretini de göstermemiştir.

O zaman, yığınların içerisinde, ekonomik-demokratik yığın örgütleri arasında güvene ve iknaya dayalı kalıcı çalışmalar nasıl yapacağız?

Başarılı olacaksak, birincisi hangi alanda çalışırsak çalışalım, o alana ait, başta parti basını olmak üzere, doğru ya da yalnış yazıları dikkatli ve özümseyerek okuyarak bir bilgi birikimine sahip olmamız gerekmektedir.

İkinci hatamıza gelirsek. Ekonomik-demokratik yığın örgütlerinin, seslendikleri kitlelerle kopmaz ve sürekli bağlarımız yoktur. Yer yer başarılı çalışmalar var. Yalnız genel olarak yığınlarla ilişkilerimiz hasta ziyaretleri şeklindedir.

Tabii ki, çalışmalarımız beş dakikalık hasta ziyareti şeklinde olursa, yığınlar da harcadığın emek kadar yanında olur. Daha sonra da yürüyüşlerde arkadan saysan 84 kişi, önden saysan seksendört kişi olursun.

Ekonomik-demokratik yığın örgütlerinde çalışırken yapmış olduğumuz önemli yanlışlardan birisi de şudur: Çalışmalarımızda disiplin ve süreklilik olmadığı için, bu örgütlerin kongreleri yaklaştığı zaman yoğun ve telaşlı bir koşuşturmaca içerisinde bulunmamızdır. Böyle bir tutum, bu örgütlere üye insanlar tarafından hoş karşılanmamakta ve insanlara doğal olarak güven verilememektedir. Çünkü, doğru çalışma sürekli, düzenli ve disiplinli çalışmadır. Yığınlar, bizi sürekli yanlarında görmek istiyor. Eğer, bazı insanların kongre öncesi canlandığını görürse, bu davranışın güvenilir ve samimi olmadığına inanıyor. Komünistler, ekonomik-demokratik yığın örgütlerinde sürekli ve disiplinli çalışmalı, yönetimlere de yığınların gönlünü kazanarak gelmeli, kongreyi kaybedince de, örgütün disiplinine uyarak, yeni yönetimi tanımalı, çalışmalarında temposunu düşürmeden, enerjik bir şekilde çalışmalıdır.

Kısaca, ekonomik-demokratik yığın örgütlerinde kongre yaklaşınca hızlanan, kongreyi kaybedince çekip giden bir çalışma komünist bir çalışma değil, küçük burjuva bir çalışma tarzıdır. Bu tip küçük burjuva bir çalışma tarzı, her yerde hızla terkedilmelidir. Bizim, böyle kibirli davranışlarla uğraşacak zamanımız yok.

O zaman ne yapacağız? İlk başta her şeye komünistçe yaklaşacağız.

Lenin ne diyor: "Yığınları bil, yığınların içinde yaşa. Yığınları kazan ama yığınlara yaltaklanma". Hangi kesimin içerisinde çalışıyorsak, Lenin'in dediği gibi yığınların içinde yaşayacağız. Yığınların dışında yaşayıp, yığınların yaşamına yön vermek olmaz. Alevilik çalışması yaptığı halde daha ceme dahi katılmamış yoldaşlarımız vardır. Alevilerin semtlerinde, evlerinde, acılarında bulunmamış yoldaşlarımız vardır. Gereken emeği vererek katılmamıştır. Yani, onların kabul ettği, bağrına baştığı, onlardan birisi olamamıştır. Nasıl bu kesimleri örgütleyeceklerdir? Nasıl bu kesimin yığın örgütünün yöneticisi- yöneteni olacağız?

İşçilerin içinden, evlerinden, semtlerinden, sendikalarından, grevlerinden, direnişlerinden, bu eylemler sonrasında gerekirse karakollardan, hastanelerden, cezaevlerinden geçmeden bu kesimin önderi olabilir miyiz? Öğrencilerin zorlu, militan kavgasına katılmadan, gençlikle birlikte yaşamadan, onların kopmaz parçası olmadan gençliği kucaklayabilir miyiz?

Yığınlarla, sürekli iç içe, güvene dayalı, onların içinde yaşayarak kopmaz bağlar kurmalıyız.

Ayrıntı olmakla birlikte, diğer bir yalnış da ekonomik-demokratik yığın örgütlerin seçimlerinde, dernekler ve sendikalar konusu ile ilgili bilgi eksikliğimizdir. Bu eksikliğimizden dolayı, seçim kaybettiğimiz veya fark yediğimiz seçimler olmaktadır.

Yoldaşların bu konuda dikkatli olup, mutlaka mevzuatı çok detaylı ve dikkatli bir şekilde öğrenmeleri gereklidir. Bilmedikleri veya tereddütlü oldukları konuları sorarak doğrusunu öğrenmelidirler.

İşte bunları yaparsak, son zamanlarda kaybedilen seçimlerden sonra söylenen "kongreyi kazandık ama seçimleri kaybettik" gibi, züğürt tesellisi olan, oportünist yaklaşımlardan kurtuluruz. Hem kongreyi hemde seçimleri kazanırız. Komüniste yakışan da budur.

Önder Egemen

---

liyorsan, bu iki maddeden korkmana, feryat etmene, sızlanmana hiç gerek yok. Bu iki madde, niyetsiz unsurları açığa çıkaran bir işlev görmektedir.

İnançla çalışıyorsak, kendimizi adamışsak denetlenmekten korkulmaz. Tersi bir durum varsa işler değişir. Bu maddeler inançsız komünistin kâbusudur. Yöneticisinde yanlış eğilimler gözlemiş olan bir yoldaş, bunu üstüne bildirdiği zaman, partiyi arındırma, geliştirme yönünde merkezi bilgilendirmiş olur. Tarafların niyetinde, inancında boşluk yoksa, böyle bir durum partimiz açısından yararlıdır.

Devrimci durumun göz kırptığı, krizin giderek yoğunlaştığı böyle bir dönemde, partimizde yoldaşça güven ilişkileri çok önemlidir. Yaklaşan devrimci durumu karşılayacak, devrime yükseltecek komünist partisi bu iki maddeyi, daha da ciddi ve titiz bir şekilde işletmek zorundadır.

Bilginin sadece o işi yapacak olanda kalması, partinin güvenliği açısından çok önemlidir.

Bu iki madde, her iki kesimi denetleyen, partimizi arındıran, sızmaların önüne geçen, hele hele yaklaşan devrimci durumda döneme uygun çalışma ve kadro yetiştiren ve terbiye eden, komünistlerin gereksiz bilgilerle donanmasının önünü kesen bir işlev görecektir.

Arif Dalmaz

Yaşasın Marksizm-Leninizm

LENİN 126 YAŞINDA

Dünya işçi sınıfının büyük önderi 1 Mayıs'ta gönlümüzde, aklımızda.

22 Nisan 1996, Lenin'in 126. doğum günüdür.

Devrimci hareketinin bugünkü genel durumuna bakınca, Lenin'in, tutulması gereken yerde tutulmadığını, yararı süren bir lider olarak değil, geçmişteki yararıyla "meşhur" bir kişi olarak anıldığını görürüz.

Biz Lenincilere göre ise, Lenin'i anmanın en iyi yolu, onun uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistine, "sol"cusuna karşı ödünsüz savunmaktan, Leninizm bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmaktan ve Türkiye'de devrimi gerçekleştirmek için savaştan geçer.

Leninci siyaset ilkeleri ışığında, Türkiye devrimci proletaryasının hegemonyasını yaşama geçireceğiz. Leninci ilkelerin evrensel geçerliliğini Türkiye'de devrim ile bir kez daha kanıtlayacağız ve unutmayacağız:

"İşçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek' parolasını sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir." (Lenin, *agy*, c.30, s.454)

Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağının eskisinden daha yükseklerde dalgalanması için koşulların olgunlaştığı bu dönemde güçlü olmak gerekiyor. Çünkü, güçlenmeyle macadele arasında doğrudan bağlantı var. Güçlenmeyele aktif çalışma arasında bağlantı var.

Türkiye gibi bir ulusta iki ulusun yaşadığı, Kürt halkını da katarsak, iki ulusta dört ulusun yaşadığı, emekçiyle sömürülen halk arasında büyük uçurumların olduğu ve de özellikle sabit gelirliler için yaşamın olağanüstü zor olduğu toplumlarda, *herşeyin kilidi* mücadeledir. Mücadele eden güçlenir.

Lenin şöyle diyor:

"Liberaller (ve likidatörler) işçilere şöyle derler: 'Toplumun sempatisini topladığınız zaman güçlüsünüz!' Marksistler ise işçilere değişik birşey söylerler: 'Güçlü olduğunuz zaman 'toplumun' sempatisini kazanırsınız'." (Lenin, c.18, s.85)

"Kimin gücünün karşısındakini 'geçmiş olduğu' *hiçbir zaman* savaştan önce tam olarak saptanamaz. Yalnızca bilgiçler böyle birşey düşünebilirler. 'Güçlerin düşman güçlerini geçmesi' kavramı, savaşçılar görevlerinin *tam bilincindedirler* anlamına gelir. (Lenin, c.18, s.380-384)

Lenin'in siyasal ustalığını anlamak için Marksist olmak, Marksizmi maddi güce dönüştürüp, proletaryanın hegemonyasını kurabilmek için de Leninist olmak gereklidir.